

Никола Никитовъ

Буря

Несвърнало слънце на западъ да слъзе,
и облакъ погълна горящи лъчи,
а вихъръ развихренъ въ гората навлѣзе,
угаснаха мигомъ петната — очи.

Небето се снѣши, страхотно и черно,
отприщи пороя отъ водни струи,
гората се вие отъ болка безмърна,
снагата ѝ вихъръ прекърши и сви.

Зловещо и властно дъждовнитъ хали
се кискатъ и блѣскатъ презъ урви, скали,
небето и ада тукъ среща си дали,
свѣсъ мълнии бѣсни и смъртни стрели. . .

И ето — притихва съ пресекнали сили,
умора прекършва небесни крила.
Доскоро тукъ войни на стрѣвъ сж се били.
Спокойно потрепва изъ облакъ звезда.